Verordnungsblatt
für das Generalgouvernement

Dziennik Rozporządzeń
dla Generalnego Gubernatorstwa

1943 | Ausgegeben zu Krakau, den 8. Februar 1943 | Nr. 8
Wydano w Krakau, dnia 8 lutego 1943 r.

Inhalt / Treść

Verordnung

über die Wirtschaftspropaganda und Wirtschaftswerbung im Generalgouvernement.

Vom 20. Januar 1943.

Auf Grund des § 5 Abs. 1 des Erlasses des Führers vom 12. Oktober 1939 (Reichsgesetzbl. I S. 2077) verordne ich:

§ 1

Aufsicht und Weisungsrecht.

(1) Die gesamte Wirtschaftspropaganda (Wirtschaftswerbung von Dienststellen und Organisationen im allgemeinen Interesse) und Wirtschaftswerbung (Wirtschaftswerbung zu gewerblichen Zwecken) einschließlich des Messe- und Ausstellungswesens im Generalgouvernement unterliegt der Aufsicht der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda).

(2) Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda) gibt die Richtlinien zur Ausführung und Gestaltung von Wirtschaftspropaganda und Wirtschaftswerbung im Generalgouvernement bekannt und erteilt Weisungen hierzu.

Rozporządzenie

o propagandzie i reklamie gospodarczej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 20 stycznia 1943 r.

Na podstawie § 5 ust. 1 Dekretu Führer'a z dnia 12 października 1939 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. I str. 2077) rozporządzam:

§ 1

Nadzór i prawo udzielania wskazówek.

(1) Całkowita propaganda gospodarcza (reklama gospodarcza placówek służbowych i organizacyj w interesie ogólnym) i reklama gospodarcza (reklama gospodarcza dla celów przemysłowych) łącznie ze sprawami targów i wystaw w Generalnym Gubernatorstwie podlega nadzorowi Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Propagandy).

(2) Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Propagandy) wydaje wytyczne do wykonywania i kształtowania propagandy i reklamy gospodarczej w Generalnym Gubernatorstwie oraz udziela w tym celu wskazówek.

§ 2

Genehmigungen und Zulassungen.

(1) Wer für sich oder andere Wirtschaftspropaganda oder Wirtschaftswerbung betreibt oder an deren Gestaltung mitwirkt, bedarf einer Genehmigung der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda), die auch Ausnahmen hiervon zulassen kann.

(2) Wer im eigenen Namen und für eigene Rechnung für andere Werbeaufträge vermittelt (Werbungsmittler), bedarf einer Zulassung durch die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda). Die Zulassung kann auf ein bestimmtes Fachgebiet beschränkt werden.

(3) Die Genehmigung oder Zulassung kann allgemein oder für den einzelnen Fall erteilt oder versagt werden, sie kann unter Bedingungen und Auflagen erteilt und von der Zahlung einer Gebühr abhängig gemacht werden. Genehmigungen und Zulassungen sind jederzeit widerruflich.

(4) Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda) kann ihre Befugnisse auf nachgeordnete Dienststellen übertragen.

§ 3

Zusammenschlüsse.

Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda) kann anordnen, daß sich Unternehmen und Personen, die sich auf dem Gebiete der Wirtschaftswerbung betätigen, in Vereinigungen zusammenzuschließen haben; sie kann diesen Vereinigungen bestimmte Aufgaben übertragen.

§ 4

Ermächtigung.

Die Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Propaganda) wird ermächtigt, Anordnungen zu dieser Verordnung zu erlassen.

§ 5

Strafvorschrift.

(1) Wer eine nach dieser Verordnung und den zu ihr ergehenden Anordnungen genehmigungs- oder zulassungspflichtige Tätigkeit ausübt, ohne im Besitze der erforderlichen Genehmigung oder Zulassung zu sein, wird nach der Verordnung über das Verwaltungsstrafverfahren im Generalgouvernement vom 13. September 1940 (VBlGG. I S. 300) mit einer Geldstrafe bis zu 1000 Zloty, im Nichtbeitreibungsfall mit Haft bis zu drei Monaten bestraft.

(2) Den Strafbescheid erläßt der Leiter der Hauptabteilung Propaganda in der Regierung des Generalgouvernements oder die von ihm gemäß § 2 Abs. 4 ermächtigte Stelle.

§ 6

Inkrafttreten.

Diese Verordnung tritt am 15. Februar 1943 in Kraft.

Krakau, den 20. Januar 1943.

Der Generalgouverneur
Frank

§ 2

Zezwolenia i dopuszczenia.

(1) Kto prowadzi propagandę lub reklamę gospodarczą dla siebie lub dla innych, albo bierze współudział w ich kształtowaniu, winien posiadać zezwolenie Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Propagandy), który może także od tego dopuścić wyjątki.

(2) Kto we własnym imieniu i na własny rachunek pośredniczy w załatwianiu zleceń reklamowych na rzecz innych (pośrednik w sprawach reklamowych), winien uzyskać dopuszczenie od Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Propagandy). Dopuszczenie można ograniczyć do określonej dziedziny fachowej.

(3) Zezwolenia lub dopuszczenia można udzielić albo odmówić ogólnie lub dla poszczególnego wypadku, można go udzielić warunkowo i z nałożeniem zleceń oraz uzależnić go od uiszczenia opłaty. Zezwolenia i dopuszczenia są w każdym czasie odwołalne.

(4) Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Propagandy) może przenieść swoje uprawnienia na podporządkowane placówki służbowe.

§ 3

Połączenia.

Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Propagandy) może zarządzić, że przedsiębiorstwa i osoby czynne w dziedzinie reklamy gospodarczej winny się łączyć w zrzeszenia; może on przenieść na te zrzeszenia oznaczone zadania.

§ 4

Upoważnienie.

Upoważnia się Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Główny Wydział Propagandy) do wydawania zarządzeń do niniejszego rozporządzenia.

§ 5

Przepis karny.

(1) Kto nie posiadając wymaganego zezwolenia lub dopuszczenia wykonuje czynność, która wymaga zezwolenia lub dopuszczenia według niniejszego rozporządzenia i zarządzeń, które mają być do niego wydane, podlega według rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnym w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 13 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 300) karze grzywny do 1000 złotych a w wypadku nieściągalności karze aresztu do trzech miesięcy.

(2) Orzeczenie karne wydaje Kierownik Głównego Wydziału Propagandy w Rządzie Generalnego Gubernatorstwa lub upoważniona przez niego w myśl § 2 ust. 4 placówka.

§ 6

Wejście w życie.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1943 r.

Krakau, dnia 20 stycznia 1943 r.

Generalny Gubernator
Frank

Anordnung
über die Preisbildung im Tischlerhandwerk.

Vom 19. Januar 1943.

Auf Grund des § 1 Abs. 2 der Preisbildungsverordnung vom 12. April 1940 (VBlGG. I S. 131) ordne ich an:

§ 1

Leistungen im Sinne dieser Anordnung sind alle Leistungen (Neuanfertigungen und Reparaturen) der zur Eintragung in die Handwerksrolle verpflichteten Betriebe.

§ 2

(1) Der Preis für jede Leistung ist auf Grund einer Nachkalkulation nach den Grundsätzen einer sparsamen und wirtschaftlichen Betriebsführung zu berechnen.

(2) Ist ein Preis auf Grund einer Vorkalkulation vereinbart worden, so ist er entsprechend herabzusetzen, wenn die Nachkalkulation einen geringeren Preis ergibt. Die Erhöhung eines vorkalkulierten Preises ist im allgemeinen unzulässig. Lediglich unvorhergesehene und amtlich zugelassene Preiserhöhungen für Roh- oder Hilfsstoffe sowie Lohn- oder sonstige Kostenerhöhungen, die während der Auftragserfüllung eintreten und nachgewiesen werden, dürfen in der Nachkalkulation berücksichtigt werden.

(3) Für Leistungen mit einem Rechnungswert über 200 Zloty ist die Preisberechnung unter Verwendung eines besonderen Berechnungsbogens vorzunehmen; dieser ist bei der Hauptgruppe „Gewerbliche Wirtschaft und Verkehr“ in der Distriktskammer, Gruppe Handwerk, erhältlich. Die Berechnungsbogen sind mit laufenden Nummern versehen mindestens drei Jahre ab Ausfertigungstag aufzubewahren.

(4) Für jede Leistung ist dem Auftraggeber eine Rechnung auszustellen, auf der das Ausstellungsdatum, der Name und Wohnsitz des Herstellers und des Empfängers und eine genaue Beschreibung der Leistung enthalten sein müssen. Auf Rechnungen mit einem Rechnungswert über 200 Zloty ist die Nummer des Berechnungsbogens einzutragen. Eine gut leserliche Durchschrift der Rechnung ist dem zugehörigen Berechnungsbogen anzuheften.

§ 3

(1) Als Werkstoffkosten dürfen höchstens die zulässigen Einstandspreise (Preise frei Werkstatt) abzüglich etwaiger Mengennachlässe berechnet werden.

(2) Für den Massivholzverschnitt dürfen nur der tatsächliche Verschnitt, höchstens jedoch folgende Hundertsätze berechnet werden:

1. Nadelschnittholz . . . . 20 v. H.,
2. Weißbuche, Erle, Pappel, Linde und ähnliche Hölzer . . . . . 20 v. H.,
3. Eiche, Rüster (Ulme), Esche, Ahorn, Rotbuche, Nußbaum, Obsthölzer und ähnliche Hölzer . . . . . 30 v. H.

Der Breiten- und Längenverschnitt wird den Fertigflächenmaßen zugerechnet. In den Berechnungsbogen ist bei der Verschnitt- und Preisberechnung die handelsübliche Rohdicke, welche

Zarządzenie
o kształtowaniu cen w rzemiośle stolarskim.

Z dnia 19 stycznia 1943 r.

Na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia o kształtowaniu cen z dnia 12 kwietnia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. I str. 131) zarządzam:

§ 1

Świadczeniami w rozumieniu niniejszego zarządzenia są wszelkie świadczenia (wykonanie nowych przedmiotów i naprawy) zakładów, obowiązanych do wpisu do karty rzemieślniczej.

§ 2

(1) Cenę za każde świadczenie należy obliczać na podstawie kalkulacji dodatkowej według zasad oszczędnego i gospodarczego kierowania zakładem.

(2) Jeżeli cenę uzgodniono na podstawie kalkulacji przedwstępnej, to należy obniżyć ją odpowiednio, jeżeli z kalkulacji dodatkowej wynika cena niższa. Podwyższanie ceny przedstępnie wykalkulowanej jest w ogólności niedopuszczalne. W kalkulacji dodatkowej wolno uwzględniać tylko nieprzewidziane i urzędowo dopuszczone podwyżki cen za surowce lub materiały pomocnicze jak również podwyżki płac lub inne podwyżki kosztów, które następują w czasie wypełniania zamówienia i zostaną udowodnione.

(3) Dla świadczeń o wartości rachunkowej powyżej 200 złotych należy uskutecznić obliczenia ceny, używając specjalnego arkusza obliczeniowego; można go nabyć w Grupie Głównej „Gospodarka Przemysłowa i Ruch“ w Izbie Okręgowej, Grupa Rzemiosło. Arkusze obliczeniowe, zaopatrzone w bieżące numery, należy przechowywać najmniej przez trzy lata od dnia sporządzenia.

(4) Za każde świadczenie należy wystawić zleceniodawcy rachunek, który musi zawierać datę wystawienia, nazwisko i siedzibę wytwórcy i odbiorcy oraz dokładny opis świadczenia. Na rachunkach o wartości rachunkowej powyżej 200 złotych wpisać należy numer arkusza obliczeniowego. Do przynależnego arkusza obliczeniowego dołączyć należy dobrze czytelną przebitkę rachunku.

§ 3

(1) Jako koszty materiału warsztatowego wolno obliczać najwyżej dopuszczalne ceny zasadnicze (ceny loco warsztat), po potrąceniu ewentualnych opustów ilościowych.

(2) Jako ubytek przy przerzynaniu drewna masywnego obliczać należy tylko rzeczywisty ubytek, najwyżej jednak następujące procentowe ilości:

1. przy tarcicy iglastej 20%
2. przy grabie, olszy, topoli, lipie i podobnych drewnach 20%
3. przy dębie, wiązie, jesionie, jaworze, buku czerwonym, orzechu, drzewach owocowych i podobnych drewnach . 30%

Ubytek na szerokości i długości dolicza się do powierzchni gotowego wyrobu. Do arkusza obliczeniowego wstawić należy przy obliczaniu ubytku przy przerzynaniu i obliczaniu ceny przyjętą

dem Fertigmaße am nächsten liegt, einzusetzen. Bei Latten, Leisten, Spalierlatten, Kreuzholz, Fußleisten und Kantholz ist die Berechnung des Verschnittes auf den laufenden Meter zulässig.

(3) Für den Sperrholzverschnitt dürfen höchstens folgende Hundertsätze berechnet werden:

1. Tischlerplatten . . . . 10 v. H.,
2. Furnierplatten . . . . 15 v. H.,
3. Fixmasse . . . . 2 v. H.

(4) Für den Furnierverschnitt dürfen höchstens folgende Hundertsätze berechnet werden:

1. Absperr- und Blindfurniere 10 v. H.,
2. schlichte Edelfurniere . . 15 bis 20 v. H.,
3. Maserfurniere . . . . . 20 bis 50 v. H.

(5) Die in den Absätzen 3 und 4 genannten Hundertsätze werden den Holzmengen (qm), die sich aus den fertigen Flächenmaßen ergeben, zugerechnet.

§ 4

(1) Für jeden einzelnen Betriebsangehörigen sind täglich Nachweisungen über dessen produktive Arbeitszeit und Arbeitsleistung zu führen. In den Berechnungsbogen dürfen nur die in den Nachweisungen aufgeführten produktiven Arbeitsstunden, höchstens jedoch die wirtschaftlich gerechtfertigten Arbeitsstunden berechnet werden.

(2) Als Stundenlöhne dürfen nur die gesetzlich zulässigen Löhne eingesetzt werden.

(3) Leistungszulagen dürfen nur berechnet werden, soweit sie gesetzlich zulässig sind.

(4) Bei Akkordleistungen dürfen dem gesetzlich zulässigen Stundenlohn höchstens 20 v. H. zugerechnet werden.

(5) Betriebsinhaber dürfen für ihre eigene handwerkliche Mitarbeit den höchsten örtlichen Gesellenlohn des Handwerkszweiges nebst einem Zuschlag von höchstens 20 v. H. berechnen. Abs. 1 findet entsprechende Anwendung. Als Mitarbeit gilt nicht die Leitung und Überwachung des Betriebes. Diese werden durch die Gemeinkostenzuschläge abgegolten.

(6) Bei Maschinenarbeit im eigenen Betriebe dürfen für die produktive Arbeitsstunde höchstens 8 Zloty (einschließlich Gemein- und Amortisationskosten) berechnet werden. Betriebe, die bisher höhere Sätze berechnet haben, haben sie auf 8 Zloty herabzusetzen. Betriebe, die vor Verkündung dieser Anordnung mit niedrigeren Sätzen kalkuliert haben, haben diese niedrigeren Sätze beizubehalten. Soweit Maschinenarbeiten in fremden Betrieben im Lohn ausgeführt werden, dürfen die nachweisbaren Kosten berechnet werden. Jeder Betrieb ist aber dafür verantwortlich, daß ihm diese Kosten nur in zulässiger Höhe berechnet werden.

§ 5

(1) Die Gemeinkosten dürfen nur in tatsächlicher Höhe berechnet werden. In keinem Falle dürfen

w handlu grubość w stanie surowym, która odpowiada najbardziej gotowemu wyrobowi. Przy łatach, listwach, listwach szpalerowych, krzyżówkach przeciętych przez rdzeń, listwach podłogowych i kantówce zezwala się na obliczanie ubytku przez przerzynanie na metr bieżący.

(3) Ubytek przy przerzynaniu forniru wolno obliczać co najwyżej w następujących ilościach procentowych:

1. przy płytach stolarskich 10%
2. przy płytach fornirowych 15%
3. przy gotowych płytach wymiarowych . 2%

(4) Przy przerzynaniu forniru wolno obliczać najwyżej następujące ilości procentowe:

1. przy okładkach i wkładkach fornirowych 10%
2. przy normalnych fornirach szlachetnych . . . . 15 do 20%
3. przy fornirach o specjalnym fladrze . . . . 20 do 50%

(5) Ilości procentowe wymienione w ustępach 3 i 4, dolicza się do ilości drewna (m^2), które otrzymuje się z powierzchni gotowego wyrobu.

§ 4

(1) Dla każdej poszczególnej osoby należącej do zakładu, przeprowadzać należy codziennie wykazy, dotyczące jej produktywnego czasu pracy i wydajności pracy. W arkuszach obliczeniowych wolno obliczać tylko produktywne godziny pracy wymienione w wykazach najwyżej jednak godziny pracy usprawiedliwione względami gospodarczymi.

(2) Jako płace godzinowe wolno ustanawiać tylko ustawowo dopuszczalne płace.

(3) Dodatki za sprawność wolno obliczać tylko wtedy, o ile są ustawowo dopuszczalne.

(4) Przy świadczeniach akordowych wolno doliczać do ustawowo dopuszczalnej płacy godzinowej najwyżej 20%.

(5) Właścicielom zakładów wolno obliczać za swoją własną współpracę rzemieślniczą najwyższą miejscową płacę czeladnika gałęzi danego rzemiosła wraz z dodatkiem najwyżej 20%. Ust. 1 ma odpowiednie zastosowanie. Za współpracę nie uważa się kierownictwa i nadzorowania zakładu. Wynagrodzane są one drogą dodatków do kosztów ogólnych.

(6) Przy robocie maszynowej we własnym zakładzie wolno zaliczać za produktywną godzinę pracy najwyżej 8 złotych (łącznie z kosztami ogólnymi i amortyzacyjnymi). Zakłady, liczące dotychczas wyższe stawki, winny obniżyć je do 8 złotych. Zakłady, które kalkulowały na podstawie niższych stawek przed ogłoszeniem niniejszego zarządzenia, winny zatrzymać te niższe stawki. O ile roboty maszynowe wykonuje się w obcych zakładach za zapłatą, wolno zaliczać dowiedzione koszty. Każdy zakład jest jednak odpowiedzialny za to, ażeby koszty te obliczano tylko w dozwolonej wysokości.

§ 5

(1) Koszty ogólne wolno obliczać tylko w rzeczywistej wysokości. W żadnym jednak wypadku

jedoch die folgenden Kostensätze auf die produktiven Handarbeitslöhne überschritten werden:

1. in Warschau . . . . 100 v. H.,
2. in den Distriktsstädten . . . . . 90 v. H.,
3. in allen übrigen Gebieten des Generalgouvernements . . . . 80 v. H.

(2) Als kalkulatorischer Gewinn dürfen von den Selbstkosten höchstens

1. bei unmittelbaren Verkäufen an Verbraucher . . . . 15 v. H.,
2. bei Verkäufen an Verbraucher durch Vermittlung der Zentrale für Handwerkslieferungen und deren Nebenstellen . . . . . 10 v. H.,
3. bei Verkäufen an Wiederverkäufer 8 v. H.

berechnet werden.

(3) Soweit vor Verkündung dieser Anordnung mit niedrigeren Gemeinkosten- bzw. Gewinnsätzen kalkuliert wurde, sind diese beizubehalten. Höhere Sätze sind auf die zulässigen Höchstsätze herabzusetzen.

§ 6

(1) Auf die Einkaufspreise für fertiggearbeitete Erzeugnisse, die an letzte Verbraucher verkauft werden, dürfen höchstens Aufschläge von 20 v. H. berechnet werden.

(2) Der Verkauf dieser Erzeugnisse an Wiederverkäufer ist nur zu den Selbstkosten zulässig.

§ 7

(1) Die zur Zeit der Verkündung dieser Anordnung von den einzelnen Betrieben gehandhabten Zahlungs- und Lieferungsbedingungen dürfen nicht zum Nachteile der Abnehmer geändert werden.

(2) Leistungen, die vor Inkrafttreten dieser Anordnung in Auftrag gegeben worden sind und innerhalb eines Monats nach dem Inkrafttreten dieser Anordnung erbracht werden, unterliegen nicht den Vorschriften dieser Anordnung.

§ 8

Die Regierung des Generalgouvernements (Amt für Preisbildung) kann in wirtschaftlich begründeten Fällen Ausnahmen von dieser Anordnung zulassen. Anträge auf Erteilung von Ausnahmegenehmigungen sind mit entsprechenden Unterlagen bei der Hauptgruppe „Gewerbliche Wirtschaft und Verkehr" in der Distriktskammer, Gruppe Handwerk, einzureichen.

§ 9

Diese Anordnung tritt am 1. April 1943 in Kraft. Sie gilt nicht für den Distrikt Galizien.

Krakau, den 19. Januar 1943.

**Der Leiter
des Amtes für Preisbildung
in der Regierung des Generalgouvernements
Dr. Schulte-Wissermann**

nie wolno przekraczać następujących stawek kosztów produktywnych płac za robotę ręczną:

1. w Warschau 100%
2. w miastach okręgowych 90%
3. na wszystkich innych obszarach Generalnego Gubernatorstwa 80%

(2) Jako zysk kalkulacyjny wolno najwyżej obliczać z kosztów własnych

1. przy bezpośrednich sprzedażach konsumentom 15%
2. przy sprzedażach konsumentom za pośrednictwem Centrali dla dostaw rzemieślniczych i jej oddziałów . . . 10%
3. przy sprzedażach odsprzedawcom . . 8%

(3) O ile przed ogłoszeniem niniejszego zarządzenia kalkulowano na podstawie niższych stawek kosztów ogólnych względnie stawek zysku, należy je zatrzymać. Wyższe stawki należy obniżyć do dopuszczalnych stawek maksymalnych.

§ 6

(1) Do cen zakupu za wykończone roboty, które sprzedaje się ostatnim konsumentom, wolno doliczać najwyżej zwyżki 20%.

(2) Sprzedaż tych wyrobów odsprzedawcom jest dopuszczalna tylko po cenie kosztów własnych.

§ 7

(1) Warunków zapłaty i dostawy, przestrzeganych przez poszczególne zakłady do chwili ogłoszenia niniejszego zarządzenia, nie wolno zmieniać na niekorzyść odbiorców.

(2) Świadczenia, których wykonanie zlecono przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia i które wykonuje się w przeciągu miesiąca po wejściu w życie niniejszego zarządzenia, nie podlegają przepisom niniejszego zarządzenia.

§ 8

Rząd Generalnego Gubernatorstwa (Urząd dla Kształtowania Cen) może w wypadkach uzasadnionych względami gospodarczymi dopuścić wyjątki od niniejszego zarządzenia. Wnioski o udzielenie zezwoleń na wyjątki należy składać z odpowiednimi dokumentami w Grupie Głównej „Gospodarka Przemysłowa i Ruch" w Izbie Okręgowej, Grupa Rzemiosło.

§ 9

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1943 r. Nie obowiązuje on w Okręgu Galizien (Galicja).

Krakau, dnia 19 stycznia 1943 r.

**Kierownik
Urzędu dla Kształtowania Cen
w Rządzie Generalnego Gubernatorstwa
Dr Schulte-Wissermann**

Erste Anordnung

zur Verordnung über die Wirtschaftspropaganda und Wirtschaftswerbung im Generalgouvernement.

Vom 21. Januar 1943.

Auf Grund des § 4 der Verordnung über die Wirtschaftspropaganda und Wirtschaftswerbung im Generalgouvernement vom 20. Januar 1943 (VBlGG. S. 57) wird angeordnet:

Genehmigung und Zulassung.

§ 1

(1) Die Genehmigung zur Wirtschaftswerbung für die eigene Leistung (Eigenwerbung) im Generalgouvernement und im Gebiet des Deutschen Reiches wird den Werbungtreibenden durch diese Anordnung allgemein erteilt; andere gesetzliche Vorschriften, auf Grund deren eine Genehmigung erforderlich ist, bleiben unberührt.

(2) Wer im Generalgouvernement ansässig ist, seine Eigenwerbung aber außerhalb des Generalgouvernements und des Deutschen Reiches ausführen will (einschließlich der Beteiligung an Messen, Ausstellungen und Schauen), bedarf hierfür einer Einzelgenehmigung.

§ 2

(1) Freiberuflich tätige Werbefachleute, insbesondere Werbeberater und Gebrauchswerber, die andere gewerbsmäßig bei der Werbung beraten oder an deren Gestaltung mitwirken, sowie Angestellte, die eigenschöpferisch und nicht nur in geringfügigem Umfang Werbung planen und gestalten, insbesondere Betriebswerber, Gebrauchswerber, Verkehrswerber, bedürfen zur Ausübung ihrer Tätigkeit einer Einzelgenehmigung. Dies gilt nicht für Handwerker, die ein Werbemittel lediglich anfertigen oder befestigen.

(2) Graphiker, die sich auf dem Gebiet der Werbung betätigen (Gebrauchsgraphiker), müssen im Besitze der Genehmigungsbescheinigung (Erlaubniskarte) für kulturell Tätige gemäß der Zweiten Durchführungsvorschrift zur Verordnung über die kulturelle Betätigung im Generalgouvernement vom 18. August 1940 (VBlGG. II S. 424) in der Fassung der Dritten Durchführungsvorschrift vom 29. September 1942 (VBlGG. S. 669) sein.

§ 3

(1) Werber, die für andere Wirtschaftswerbung durchführen (z. B. Verleger von Druckschriften mit Anzeigenteil, Anschlagunternehmer, Veranstalter von Messen, Ausstellungen, Schauen usw.), bedürfen hierzu einer Einzelgenehmigung

a) zur Werbung in Druckschriften und auf Drucksachen;

b) zur Werbung durch Anschlag an Anschlagstellen;

c) zur Werbung im Verkehr (in und an Verkehrsmitteln, deren Haltestellen und sonstigen Einrichtungen);

Pierwsze zarządzenie

do rozporządzenia o propagandzie i reklamie gospodarczej w Generalnym Gubernatorstwie.

Z dnia 21 stycznia 1943 r.

Na podstawie § 4 rozporządzenia o propagandzie i reklamie gospodarczej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 20 stycznia 1943 r. (Dz. Rozp. GG. str. 57) zarządza się:

Zezwolenie i dopuszczenie.

§ 1

(1) Zezwolenia na reklamę gospodarczą własnych świadczeń (własna reklama) w Generalnym Gubernatorstwie i na obszarze Rzeszy Niemieckiej udziela się ogólnie niniejszym zarządzeniem dla trudniących się reklamą; inne ustawowe przepisy, na podstawie których zezwolenie jest wymagane, pozostają nienaruszone.

(2) Osoby osiadłe w Generalnym Gubernatorstwie, pragnące wykonywać własną reklamę poza Generalnym Gubernatorstwem i Rzeszą Niemiecką (włączając udział w targach, wystawach i przeglądach), winny posiadać do tego szczególne zezwolenie.

§ 2

(1) Osoby, uprawniające reklamę jako wolny zawód, w szczególności doradcy reklamowi i osoby wykonujące reklamę użytkową, które innym zawodowo przy reklamie doradzają lub w kształtowaniu jej współdziałają, jak również pracownicy umysłowi, którzy twórczo i nie tylko w nieznacznym zakresie reklamę projektują i sporządzają, w szczególności osoby wykonujące reklamę w zakładzie, reklamę użytkową, reklamę komunikacyjną, winni posiadać do wykonywania swej działalności specjalne zezwolenie. Nie dotyczy to rzemieślników, którzy środki reklamowe tylko przygotowują lub umocowują.

(2) Graficy, którzy czynni są w dziedzinie reklamy (graficy użytkowi) muszą posiadać zaświadczenie o zezwoleniu (karta zezwoleniowa) dla czynnych kulturalnie stosownie do drugiego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia o działalności kulturalnej w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 18 sierpnia 1940 r. (Dz. Rozp. GG. II str. 424) w brzmieniu trzeciego postanowienia wykonawczego z dnia 29 września 1942 r. (Dz. Rozp. GG. str. 669).

§ 3

(1) Osoby trudniące się reklamą, które przeprowadzają dla innych reklamę gospodarczą (np.: nakładcy druków z działem ogłoszeń, przedsiębiorcy plakatowi, organizatorzy targów, wystaw, przeglądów itd.), winny posiadać szczególne zezwolenie na:

a) reklamę w treści druku i na drukach;

b) reklamę za pośrednictwem plakatów na słupach reklamowych;

c) reklamę w komunikacji (wewnątrz i na zewnątrz środków komunikacji, ich przystankach i innych urządzeniach);

d) zur Lichtwerbung (Filme und Lichtbilder in Lichtspieltheatern, Varietés usw.);

e) zum Verteilen von Werbeschriften;

f) zu wirtschaftlicher Gemeinschaftswerbung, wobei derjenige als Werber gilt, der die Gemeinschaftswerbung veranstaltet;

g) zur Veranstaltung von Messen, wirtschaftlichen Ausstellungen und Schauen mit Ausnahme von regelmäßig stattfindenden Märkten.

(2) Hat ein Werber die Ausnutzung der Werbemöglichkeit an einen anderen verpachtet, so gilt auch der Pächter als Werber.

(3) Im übrigen wird Werbern die Genehmigung zur Durchführung von Werbung für andere durch diese Anordnung allgemein erteilt.

§ 4

Einzelgenehmigungen und Zulassungen werden nur solchen Personen erteilt, die den Nachweis ihrer fachlichen Befähigung erbringen und die die Gewähr dafür bieten, daß sie die einschlägigen Vorschriften beachten werden. Juristische Personen haben nachzuweisen, daß diese Voraussetzungen bei den für die Geschäftsführung Verantwortlichen vorliegen.

Antragsverfahren.

§ 5

(1) Alle Genehmigungs- und Zulassungsanträge sind bei dem Gouverneur des Distrikts (Abteilung Propaganda), in dessen Bereich der Antragsteller seinen Wohnsitz oder Sitz hat, schriftlich und mit genauer Begründung in deutscher Sprache oder unter Beifügung einer deutschen Übersetzung einzureichen.

(2) Für neu geplante Druckschriften, in denen Wirtschaftswerbung durchgeführt werden soll, ist der Antrag auf Genehmigung zur Wirtschaftswerbung dem Antrag auf Genehmigung der Herausgabe gemäß § 5 der Zweiten Durchführungsvorschrift zur Verordnung über die Herausgabe von Druck-Erzeugnissen vom 5. September 1940 (VBlGG. II S. 487) in deutscher Sprache oder unter Beifügung einer deutschen Übersetzung gesondert beizufügen.

Schlußvorschrift.

§ 6

(1) Diese Anordnung tritt am 15. Februar 1943 in Kraft.

(2) Wer eine nach dieser Anordnung genehmigungs- oder zulassungspflichtige Tätigkeit bereits ausübt, aber nicht spätestens bis zum 30. April 1943 im Besitz der Genehmigung oder Zulassung ist, darf diese Tätigkeit nicht weiter ausüben.

Krakau, den 21. Januar 1943.

Regierung des Generalgouvernements
Hauptabteilung Propaganda
Ohlenbusch

d) świetlną reklamę (filmy i fotografie w kinach, varietés itd.);

e) rozdawnictwo druków reklamowych;

f) gospodarczą reklamę społeczną, przy czym uważa się za osobę reklamującą każdego, kto organizuje reklamę społeczną;

g) organizowanie targów, wystaw gospodarczych i przeglądów, z wyjątkiem regularnie odbywających się targów.

(2) W razie wydzierżawienia innej osobie korzystania z możliwości reklamy przez osobę trudniącą się reklamą, stosuje się to także do dzierżawcy jako osoby trudniącej się reklamą.

(3) Poza tym udziela się niniejszym zarządzeniem ogólnie dla osób trudniących się reklamą zezwolenia na przeprowadzenie reklamy dla innych osób.

§ 4

Szczególne zezwolenia i dopuszczenia wydaje się tylko takim osobom, które złożą dowód ich uzdolnienia zawodowego i dają rękojmię, iż będą przestrzegać odnośnych przepisów. Osoby prawne winny udowodnić, iż te przesłanki istnieją u osób odpowiedzialnych za prowadzenie interesu.

Postępowanie przy składaniu wniosku.

§ 5

(1) Wszystkie wnioski o zezwolenia i dopuszczenia wnosić należy na piśmie z dokładnym uzasadnieniem w języku niemieckim lub z załączeniem niemieckiego tłumaczenia do Gubernatora Okręgu (Wydziału Propagandy), w którego obwodzie wnioskodawca mieszka lub ma swoją siedzibę.

(2) Przy nowo planowanych drukach, w których ma być przeprowadzona reklama gospodarcza, należy do wniosku o zezwolenie na wydawnictwo stosownie do § 5 drugiego postanowienia wykonawczego do rozporządzenia o wydawaniu druków z dnia 5 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. II str. 487) dołączyć osobno wniosek o zezwolenie na reklamę, sporządzony w języku niemieckim lub z dołączeniem niemieckiego tłumaczenia.

Przepis końcowy.

§ 6

(1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1943 r.

(2) Kto wykonywuje już działalność związaną według niniejszego zarządzenia z obowiązkiem posiadania zezwolenia lub dopuszczenia, lecz najpóźniej do dnia 30 kwietnia 1943 r. nie jest w posiadaniu zezwolenia lub dopuszczenia, nie może tej działalności dalej wykonywać.

Krakau, dnia 21 stycznia 1943 r.

Rząd Generalnego Gubernatorstwa
Główny Wydział Propagandy
Ohlenbusch

Bekanntmachung

des Leiters der Bewirtschaftungsstelle für Eisen und Stahl im Generalgouvernement über die Schrotteinkaufszentrale Krakau G. m. b. H.

Vom 20. Januar 1943.

Mit Genehmigung der Regierung des Generalgouvernements (Hauptabteilung Wirtschaft) ist die Schrotteinkaufszentrale Krakau G. m. b. H. in Krakau auf Grund Beschlusses der Gesellschafter-Versammlung am 31. Dezember 1942 in Liquidation getreten. Die Aufgaben und Befugnisse, die dieser Gesellschaft übertragen waren, werden vom 1. Januar 1943 an von der Eisenhütten-Gemeinschaft Ost G. m. b. H., Krakau, Dietlring 44, wahrgenommen. Diesem Umstand ist bei der Anwendung der §§ 3 bis 6 und § 8 der Anordnung Nr. 3 der Bewirtschaftungsstelle für Eisen und Stahl im Generalgouvernement vom 17. September 1940 (VBlGG. II S. 493) und des § 1 der Anordnung Nr. 11 der Bewirtschaftungsstelle für Eisen und Stahl im Generalgouvernement vom 20. November 1942 (VBlGG. S. 712) Rechnung zu tragen.

Krakau, den 20. Januar 1943.

Der Leiter der Bewirtschaftungsstelle für Eisen und Stahl im Generalgouvernement
Fischer

Obwieszczenie

Kierownika Urzędu Gospodarowania Żelazem i Stalą w Generalnym Gubernatorstwie o Centrali Zakupu Łomu, Krakau, sp. z ogr. odp.

Z dnia 20 stycznia 1943 r.

Za zezwoleniem Rządu Generalnego Gubernatorstwa (Głównego Wydziału Gospodarki), Centrala Zakupu Łomu, Krakau, sp. z ogr. odp. w Krakau na podstawie uchwały zgromadzenia spólników w dniu 31 grudnia 1942 r. wstępuje w stadium likwidacji. Zadania i uprawnienia, przeniesione na tę spółkę, wykonywane będą począwszy od dnia 1 stycznia 1943 r. przez Eisenhütten-Gemeinschaft Ost G. m. b. H. Krakau, Dietlring 44. Okoliczność tę należy uwzględnić przy zastosowaniu §§ 3 do 6 i § 8 zarządzenia Nr 3 Urzędu Gospodarowania Żelazem i Stalą w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 17 września 1940 r. (Dz. Rozp. GG. II str. 493) i § 1 zarządzenia Nr 11 Urzędu Gospodarowania Żelazem i Stalą w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 20 listopada 1942 r. (Dz. Rozp. GG. str. 712).

Krakau, dnia 20 stycznia 1943 r.

Kierownik Urzędu Gospodarowania Żelazem i Stalą w Generalnym Gubernatorstwie
Fischer

Herausgegeben von dem Amt für Gesetzgebung in der Regierung des Generalgouvernements, Krakau 20, Regierungsgebäude. Druck: Zeitungsverlag Krakau-Warschau G.m.b.H. Krakau, Poststraße 1. Erscheinungsweise: Nach Bedarf. Bezugspreis: Vierteljährlich 12,— Zloty (6,— RM.) einschließlich Versandkosten. Einzelnummern werden nach dem Umfang berechnet und zwar beträgt der Preis je Blatt —,20 Zloty (—,10 RM.). Bezieher im Generalgouvernement können den Bezugspreis auf das Postscheckkonto Warschau Nr. 400, Bezieher im Deutschen Reich auf das Postscheckkonto Berlin Nr. 41 800 einzahlen. Auslieferung: Für das Generalgouvernement und für das Deutsche Reich durch die Auslieferungsstelle für das Verordnungsblatt, Krakau 1, Postschließfach 110. Geschäftsräume der Auslieferungsstelle: Krakau, Universitätsstraße 16. Für die Auslegung der Verordnungen ist der deutsche Text maßgebend. Zitierweise: VBlGG. (früher: Verordnungsblatt GGP. I/II).

Wydawany przez Urząd dla Ustawodawstwa w Rządzie Generalnego Gubernatorstwa, Krakau 20, Gmach Rządowy. Druck: Zeitungsverlag Krakau-Warschau, Spółka z ogr. odp. Krakau, Poststrasse 1. Sposób ukazywania się: wedle potrzeby. Prenumerata: kwartalnie 12,— złotych (6,— RM.) łącznie z kosztami przesyłki. Egzemplarze pojedyncze oblicza się według objętości, a mianowicie cena za każdą kartkę wynosi —,20 złotych (—,10 RM.). Abonenci w Generalnym Gubernatorstwie wpłacać mogą prenumeratę na pocztowe konto czekowe Warschau Nr 400, abonenci w Rzeszy Niemieckiej na pocztowe konto czekowe Berlin Nr 41 800. Wydawanie: dla Generalnego Gubernatorstwa i dla Rzeszy Niemieckiej przez Placówkę Wydawniczą dla Dziennika Rozporządzeń, Krakau I, skrytka pocztowa 110. Lokale urzędowe Placówki Wydawniczej: Krakau, Universitätsstrasse 16. Dla interpretacji rozporządzeń miarodajny jest tekst niemiecki. Skrót: Dz. Rozp. GG. (dawniej: Dz. rozp. GGP. I/II).